

ת"פ 46271/02/13 - מדינת ישראל נגד שמעון דריי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 46271-02-13 מדינת ישראל נ' דריי(עציר)

לפני	כבוד השופטת תרצה שחם קינן
המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד זמנסקי
הנאשם:	שמעון דריי (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד ענבר קינן

החלטה

מבוא

1. לפניי בקשתה של ב"כ הנאשם לקבוע כי צו המבחן, שהוטל על הנאשם בגזר דין במסגרתו הוטל עליו אף עונש של מאסר בפועל, בטל.
2. ביום 15.6.14 גזר ביהמ"ש את דינו של הנאשם, אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב ונסיון גניבה מרכב, והטיל עליו, בין היתר, צו מבחן.
3. ביום 10.12.15 הודיע שירות המבחן כי הנאשם לא מילא אחר הוראות הצו במלואן.
4. התיק הועבר לטיפולו לאחר שכב' השופט שגיא, אשר גזר את דינו של הנאשם, מונה לכהן בביהמ"ש המחוזי.
5. לדיון שהתקיים ביום 4.5.16 הובא הנאשם כשהוא עצור. באת כוחו של הנאשם ביקשה שלא להטיל עליו ענישה נוספת ואילו ב"כ המדינה ביקשה לגזור את עונשו מחדש. דחיתי את הדיון על מנת לאפשר לנאשם להשתלב בטיפול שירות המבחן, במסגרת תיק אחר המתנהל בימים אלה בעניינו, בבימ"ש השלום בכפר סבא.

6. לדין שהתקיים ביום 2.11.16 לא הובא הנאשם מהקהילה הטיפולית בה הוא שוהה, ולפיכך נדחה הדין פעם נוספת. במהלך הדין חזרה ב"כ הנאשם על בקשתה לסיים את התיק מבלי לגזור על הנאשם עונש נוסף. ב"כ המאשימה הסכימה לדחות את הדין למועד שלאחר סיום ההליך בכפר סבא, במחשבה שיש לעודד את הנאשם ולאפשר לו להשתלב בהליך טיפולי-שיקומי נוסף במסגרת התיק בכפר סבא.

7. בדין שהתקיים ביום 8.3.17 הודיעה ב"כ הנאשם כי להבנתה אין אפשרות להטיל על הנאשם עונש אחר או עונש נוסף משום ש"למיטב הבנתי לא יכול היה בית המשפט מלכתחילה, לאחר שגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל להוציא צו מבחן וזאת בהתאם לסעיף 1 לפקודת המבחן".

דין והכרעה

8. סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 קובע כי: "הואשם אדם בעבירה וראה בית המשפט שהאישום הוכח, אלא שבהתחשב בנסיבות הענין, ובכללן אפיו של האדם, עברו, גילו, תנאי ביתו, בריאותו הגופנית ומצבו השכלי, טיב העבירה שעבר וכל נסיבה מקילה שבה נעברה העבירה, ראוי, לפי דעתו, להעמיד את העבריין במבחן, רשאי בית המשפט לעשות אחת מאלה:

(1) להרשיעו ולהורות כל אחד מאלה:

(א) להעמידו במבחן;

(ב) להעמידו במבחן, ולהטיל עליו אחד או יותר מהמפורטים בפסקאות (1) עד (5), בהתאם להוראות פרק ו' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), לפי הענין:

(1) מאסר בפועל שהנידון ישא בעבודות שירות;

(2) מאסר על תנאי;

(3) קנס;

(4) שירות לתועלת הציבור;

9. מהוראות הסעיף עולה כי ביהמ"ש רשאי להעמיד במבחן אדם שהורשע ונגזר עליו עונש מאסר רק במקרה בו הטיל עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. ואילו בעניינו של הנאשם גזר עליו ביהמ"ש מאסר לתקופה של כ-7 חצי חודשים, בהתאם לתקופה במהלכה היה הנאשם במעצר בטרם נגזר דינו.

10. וזו לשון גזר דינו של ביהמ"ש:

"לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

עמוד 2

1. מאסר בפועל כמניין ימי מעצרו (החל מיום 22.02.13 ועד יום 06.10.13)

2. אני מפעיל את המאסר המותנה בן ששת החודשים אשר הוטל על הנאשם בת"פ

23402-10-11 וזאת בחופף לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף 1.

למען הסר ספק, הנאשם אינו צריך לרצות תקופת מאסר נוספת מזו אשר ריצה. (ההדגשה שלי ת.ק)

3. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום אחת העבירות בהן הורשע, או עבירת רכוש אחרת, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

4. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן לתקופה של 18 חודשים. מובהר לנאשם כי היה ויפר את צו המבחן, ניתן יהיה להשיבו לבית המשפט ולגזור את דינו מחדש.

11. עיון בגזר הדין מלמד על כך שביהמ"ש גזר על הנאשם עונש מאסר, בהתאם לתקופה במהלכה היה הנאשם עצור, מאסר אותו סיים הנאשם לרצות בו ביום. כך שלמעשה הטיל ביהמ"ש את צו המבחן על נאשם שלא נשלח למאסר, אלא סיים לרצותו.

12. מנסיבות התיק כפי שפורטו בגזר הדין, עולה כי ענייננו במקרה מיוחד וכפי שקבע ביהמ"ש בגזר דינו "למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים כי כברת הדרך השיקומית שעבר הנאשם מצדיקה המנעות משליחתו לריצוי עונש מאסר, ויש בנתונים המעודדים שהתקבלו אודות ההליך השיקומי כדי להצדיק מתן אפשרות לנאשם להמשיך ולצעוד בדרך זו. ... לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי הדרך המתאימה יותר לסיום ההליך, היא באופן של הטלת עונש המשקף את תקופת המעצר, הפעלת המאסר המותנה בחופף, והטלת מאסר מותנה חדש לצד צו מבחן. סבורני כי מקום בו היה הנאשם עצור תקופה כה ממושכת בת 7 וחצי חודשים, יש ליתן ביטוי גלוי לתקופה זו בתוך גזר הדין, מה גם שבדרך זו ניתן יהיה להטיל על הנאשם מאסר מותנה לתקופה בת 3 שנים ולא לתקופה בת שנתיים אליה היה מוגבל בית המשפט, ככל שהמאסר המותנה הנוכחי היה מוארך. אציין כי גם המעשה עצמו, אינו ברף העליון של עבירות הרכוש, ואלמלא עברו הפלילי המכביד של הנאשם, ניתן היה לומר בפה מלא, גם ללא שיקולי שיקום, כי תקופת המעצר משקפת את העונש הראוי. נוכח ההליך השיקומי המרשים שעבר הנאשם, ובוודאי על רקע מצבו הבריאותי, ברור כי מדובר בתיק בו ניתן היה לחרוג ממתחם הענישה, ואם הייתי נדרש לקבוע מתחם זה (ונוכח הסכמת הצדדים, סבורני כי אין מקום שאקבע זאת נחרצות), הייתי קובע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר לבין 11 חודשי מאסר. מכל מקום, עונשו של הנאשם ייתן ביטוי משמעותי לאינטרס השיקומי.

13. בפסק דינו בע"פ 2793/06 קלימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] קבע כב' השופט רובינשטיין כי במקרים מיוחדים ניתן להטיל על נאשם, בהסכמת הצדדים, צו מבחן לאחר ריצוי עונש מאסר בפועל "וזאת בעיקר משמדובר בצו מבחן האמור להיות מופעל בסמוך לאחר השחרור (ולא לעתיד לבוא, לאחר

תקופת מאסר ממושכת); (ראו גם ע"פ 3412/07 קרר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.9.2007);
ע"פ 10181/09 דנוס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו].

14. מפרוטוקול הדיון שהתקיים ביום 15.6.14 עולה כי שני הצדדים עתרו להטלת צו מבחן על הנאשם.

15. מכל האמור עולה כי ביהמ"ש לא חרג מסמכותו וכי מוסמך היה להטיל על הנאשם צו מבחן, עם סיום מאסרו.

16. המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אדר תשע"ז, 19 מרץ 2017, בהעדר
הצדדים.